

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **V. K.**
státní příslušnost Republika Kazachstán
t. č. pobyt v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2025, č. j. OAM-723/VL-VL17-VL15-Z-2025, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 2. 7. 2025, č. j. OAM-723/VL-VL17-VL15-Z-2025, **se zrušuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, na jehož podkladě žalovaný rozhodl o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) tak, že žalobce je zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce do 18. 10. 2025.

2. Žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat a že nebylo vysvětleno, z čeho konkrétně vyplývá obava, že se žalobce bude chovat protiprávně a že tedy ohrožuje veřejný pořádek. Žalovaný podle žalobce nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
3. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí.

Zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

4. Dne 28. 6. 2025 hlídka Policie ČR Přerov při kontrole zjistila, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 19. 12. 2023 do 31. 12. 2023. Dále bylo zjištěno, že žalovanému bylo rozhodnutím Policie ČR Sokolov ze dne 7. 12. 2023 uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce šesti měsíců, přičemž rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 12. 2023. Současně byl žalobci vystaven výjezdní příkaz s platností od 7. 12. 2023 do 3. 1. 2024. V průběhu této lhůty, dne 18. 12. 2023 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu, která mu nebyla udělena rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 6. 2024, přičemž následně byla zamítnuta žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí a odmítnuta kasační stížnost proti zamítavému rozsudku soudu. Po ukončení azylového řízení se žalobce nedostavil dne 13. 4. 2025 pro výjezdní příkaz na Policii ČR a výjezdní příkaz nerespektoval.
5. Žalobce byl při kontrole dne 28. 6. 2025 pod vlivem alkoholu, když dechovou zkouškou bylo zjištěno 2,47 promile alkoholu v krvi.
6. Policie tak dne 29. 6. 2025 rozhodla o zajištění žalobce.
7. Dne 1. 7. 2025 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu.
8. Dne 2. 7. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, přičemž zajištění žalobce odůvodnil tím, že žalobce opakovaně porušuje zákonná ustanovení ČR a maří tak činnost správního orgánu, že z jednání žalobce je zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal pouze ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vycestování a že pokud by nedošlo k jeho zajištění, žalobce by dobrovolně nevycestoval. Žalovaný měl za *prokázané*, že propuštění žalobce by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť lze důvodně předpokládat žalobcovo pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR, což prokázal mj. i *opakovanou* neochotou vycestovat z území ČR.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.

10. Co se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí, postupoval soud v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námítky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).
11. Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Soud se zabýval především otázkou vymezení a odůvodnění důvodů, pro které byl žalobce zajištěn.
13. Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.
14. Otázkou výkladu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ve znění účinném se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, č. 2950/2014 Sb. NSS, přičemž v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, čj. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, jež se věnovalo výkladu pojmu závažné narušení veřejného pořádku v kontextu zákona o pobytu cizinců [zejména § 119 odst. 2 písm. b) tohoto zákona], a v souladu s judikaturou Soudního dvora EU k dané otázce, přijaté v oblasti volného pohybu osob v rámci Evropské unie a imigračního a azylového práva EU a citované v obou těchto rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že *„za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci“* (viz rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, č.j. 5 Azs 17/2013-22, ze dne 8. 4. 2015, č.j. 5 Azs 57/2015-18, a ze dne 12. 2. 2016, č.j. 5 Azs 16/2016-32).
15. Nejvyšší správní soud přitom v mnoha rozhodnutích, např. v rozsudcích ze dne 16. 12. 2013, č.j. 5 Azs 17/2013-22, ze dne 5. 2. 2014, č.j. 1 Azs 21/2013-50, a ze dne 16. 4. 2015, č.j. 7 Azs 71/2015-31, vyjádřil názor, že samotný nelegální pobyt cizince, byť ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Konkrétně ve zmíněném rozsudku ze dne 5. 2. 2014, č.j. 1 Azs 21/2013-50, zdejší soud konstatoval, že *„samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“*.

16. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je však ve vztahu k důvodům zajištění postaveno právě na tom, že se žalobce nepodrobil správnímu vyhoštění. Konkrétně žalovaný uvedl, že „*propuštění žalobce by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť lze důvodně předpokládat žalobcovo pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR, což prokázal mj. i opakovanou neochotou vycestovat z území ČR.*“.
17. Takové odůvodnění nemůže obstát. Předně soud nerozumí, co přesně má žalovaný na mysli „opakovanou neochotou žalobce vycestovat z území“, neboť z pobytové historie žalobce vyplývá, že nerespektoval vycestování až poté, co bylo ukončeno jeho azylové řízení včetně soudního přezkumu, když se dne 13. 4. 2025 nedostavil pro výjezdní příkaz. Pokud by snad měl žalovaný na mysli nerespektování výjezdního příkazu s platností od 7. 12. 2023 do 3. 1. 2024, zcela zjevně přehlíží, že v době platnosti tohoto příkazu žalobce požádal o mezinárodní ochranu, tudíž pobyt na území byl od té doby oprávněný a nebyl důvod k vycestování dle výjezdního příkazu.
18. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí vyjma nevycestování žalobce neuvádí žádné jiné relevantní důvody, pro které by měl žalobce představovat ohrožení veřejného pořádku ve smyslu shora citované judikatury.
19. Za uvedené situace lze uzavřít, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro zajištění žalobce stanovené § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a napadené rozhodnutí je tudíž nezákonné.
20. Krajský soud pro úplnost dodává, že ve výroku tohoto rozsudku současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení. Vychází z právního názoru vysloveného v rozsudku NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, dle něhož „*po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno (...). Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím, jakkoliv zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.*“ Citovaný právní názor je použitelný i na právě řešenou věc, a krajský soud nemá důvod postupovat v souzené věci jinak.
21. Konečně krajský soud uvádí, že s ohledem na výše přdestřené právní názor pro nadbytečnost již nevypočítával další žalobní námitky.

Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil.
23. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce sice byl v řízení procesně úspěšný, avšak ze spisu nevyplývá, že by mu v souvislosti s tímto řízením náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 1. srpna 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph.D.
samosoudce